

Sygn. akt: I C 834/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lipca 2018 r. w S.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 834/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 11 lipca 2018 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. S. kwoty 309,86 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana w dniu 8 kwietnia 2008 roku zawarła z Bankiem (...) S.A. (dawniej (...) Bank S.A.) umowę bankową, na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu „na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie”. Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania.

W dniu 16 czerwca 2010 r. Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwaną.

Strona pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiała się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

(...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w dniu 16 czerwca 2010 r. zawarł z Bankiem (...) w K. umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 1 ust. 5 tej umowy wierzytelności miały przejść na powoda pod warunkiem uiszczenia przez niego ceny nabycia wierzytelności. W elektronicznym załączniku do tejsze

umowy zamieszczono wierzytelność wobec K. S., oznaczając jej wysokość na 148,05 zł – „kapitał” i 38,28 zł – „odsetki” oraz 178,87 zł - koszty.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 9-11)

W dniu 8 maja 2018 r. J. T. sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)/ (...), w którym stwierdzono, że w dniu 16 czerwca 2010 r. (...) (...) z siedzibą we W. nabył od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. wierzytelność wobec K. S., wynikającą z umowy pożyczki nr (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu określono na 309,86 złotych, w tym należność główna w kwocie 148,05 złotych, oraz odsetki w kwocie 161,81 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k. 8)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach prywatnych złożonych przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Należy mieć jednak na uwadze, że stosownie do treści art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też niestwierdzenie przez Sąd podstaw do podważenia domniemania autentyczności i prawdziwości pochodzenia dokumentów nie implikuje prawdziwości twierdzeń, które są w nich zawarte (tj. ich merytorycznej treści).

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzekanie w warunkach rozprawy zaocznej oznacza możliwość uznania twierdzeń powoda za prawdziwe, choćby nie przedłożył żadnych dowodów. Jednakże Sąd każdorazowo ma obowiązek ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98).

W niniejszej sprawie poprzestanie na podzieleniu twierdzeń o faktach zawartych w pismach procesowych powoda nie było możliwe. Powód nad wyraz lakonicznie odniósł się do treści umowy, jaka miała łączyć pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Wskazał, że K. S. na podstawie tej umowy otrzymała „określoną w niej” kwotę, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach „precyzyjnie określonych w umowie. Jednocześnie powód nie przytoczył jakichkolwiek przedmiotowo istotnych postanowień wskazanej umowy, ani nie dołączył tej umowy.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wskazać, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, kognicja sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006

roku, V CSK 187/06, LEX nr 402304). Dodać także należy, że nie może być przy tym wątpliwym, kto był pierwotnym wierzycielem, wobec kogo dłużnik zaciągnął zobowiązanie.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, powinna już w pozwie zawniekskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku od pozwanej K. S., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony także do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Strona powodowa nie dołączyła jednak umowy łączącej pozwaną z wierzycielem pierwotnym, na którą powoływała się w uzasadnieniu pozwu. Nie sposób więc ustalić, czy oraz jakiej treści umowę miała zawrzeć pozwana.

Dowodu na istnienie roszczenia oraz na jego wysokość nie stanowi przedłożony wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Zgodnie z art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Przy czym moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa wyżej, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Z uwagi na treść powołanego przepisu, przedmiotowy wyciąg stanowi co najwyżej dowód tego, że jego wystawca złożył zawarte w nim oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Zaświadcza on zatem okoliczność, że w księgach funduszu zostało wpisane określone zobowiązanie dłużnika. Jednocześnie brak podstaw by uznać, że tego rodzaju jednostronne oświadczenie wiedzy powoda jest wystarczające dla wykazania istnienia i treści stosunku umownego, zawartego między stronami umowy pierwotnej. Brak jakiegokolwiek oświadczenia pochodzącego od tych podmiotów, w szczególności zaś od pozwanego, nie pozwala na przyjęcie, by były one związane stosunkiem umownym zgodnie z twierdzeniami pozwu.

Jeżeli zaś chodzi o skuteczność cesji wierzytelności, kwestia ta należy do sfery prawa materialnego, wobec czego okoliczność ta musi być każdorazowo oceniana przez Sąd z urzędu. W tym kontekście zwrócić należy uwagę, że umowa przelewu, na którą powołuje się strona powodowa, została zawarta jako umowa warunkowa. Zgodnie z jej § 4 ust. 1, przeniesienie wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty ceny. Tym samym skutki prawne omawianej czynności prawnej z woli stron zostały uzależnione od zaistnienia zdarzenia przyszłego i niepewnego w rozumieniu art. 89 k.c. Takiej oceny nie wyłącza okoliczność, że zapłata ceny stanowi spełnienie świadczenia obciążającego drugą stronę umowy. Art. 89 k.c. nie wyłącza bowiem dopuszczalności potraktowania jako warunku świadczenia jednej ze stron, choćby jego spełnienie było w pełni zależne od jej woli. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził m. in., że dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia (postanowienie SN z dnia 22 marca 2013 roku, III CZP 85/12, 7 sędziów, OSNC 2013/11/132).

W związku z tym, że opisany wyżej warunek miał charakter zawiązujący, to na powodzie, jako wywodzącym z faktu zawarcia umowy przelewu skutków prawne (art. 6 k.c.), spoczywał ciężar udowodnienia, że warunek ten został spełniony. Powód nie przedstawił jednak na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu, wobec czego ponosi on negatywne skutki swych zaniedbań w sferze aktywności procesowej.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a także obowiązek wykazania skutecznego ciągu cesji wierzytelności poczynając od pierwotnego wierzyciela.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd nie badał w niniejszej sprawie kwestii przedawnienia, mając na uwadze, że przedawnieniu mogą podlegać jedynie wierzytelności istniejące. Powód nie wykazał istnienia wierzytelności.

Z uwagi na powyższe powództwo należało oddalić w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)